

[Indenrigsministeren.]

hvor det konservative Parti maatte vide, at deres Stilling paa Forhaand vilde udelukke Enighed.

Det er for det første det konservative Ændringsforslag Nr. 13 om en anden Sammensætning af Boligtilsynsraadet. Det ærede Medlem Hr. Nøhr har paa udmærket Maade karakteriseret dette Ændringsforslag ved at drage en Sammenligning med den Sammensætning, Boligtilsynsraadet faar efter Regeringspartiernes Forslag. Efter Regeringspartiernes Forslag vil Boligtilsynsraadet komme til at bestaa af Medicinaldirektøren, to Højesteretsdommere og to bygningskyndige Medlemmer udnævnt af Indenrigsministeriet, medens Tilsynsraadet efter Det konservative Folkepartis Forslag vilde komme til at bestaa af en lang Række Personer med højst forskellige Interesser. Forskellen er den, at medens Det konservative Folkeparti stiller Forslag om et Boligtilsynsraad, hvor der samles en Række Mænd af højst modstaaende økonomiske Interesser, mellem hvilke der derefter i Boligtilsynsraadet skal føres en økonomisk Interesseskamp, foreslaar Regeringspartierne et Raad bestaaende af en Forsamling af uvildige Mænd, netop egnede til det Arbejde, der skal gøres her. Det er Forskellen mellem de to Raad, og jeg vil ikke paa nogen Maade kunne give min Tilslutning til det konservative Ændringsforslag.

De to andre Omraader, hvor der er afgørende Uoverensstemmelser, er med Hensyn til Adgang til Appel. Det konservative Folkeparti stiller til § 16 Ændringsforslag om, at Forbud, der udstedes i Henhold til § 16, skal kunne appelleres til Landsretten, medens det efter Regeringspartiernes Forslag bestemmes, at den Afgørelse, der er truffet, inden 4 Uger efter Afgørelsen af vedkommende Ejer eller Panthaver kan indankes for Indenrigsministeren, hvis Afgørelse er endelig, og dernæst . . . (*Skjerbæk*: Hvis Raadets Afgørelse ikke er enstemmig?). Hvis Raadets Afgørelse ikke er enstemmig, kan den indbringes. En ganske rimelig Bestemmelse, fordi man sikkert bør sige, at med den Sammensætning af Raadet vil en enstemmig Afgørelse paa dette Punkt utvivlsomt i enhver Henseende være uan- gribelig.

Og dernæst har Det konservative Folkeparti stillet et Ændringsforslag til § 29 om Appel til Landsretten vedrørende Spørgsmaal om Erstatningers Størrelse. Paa dette Punkt giver Regeringspartiernes Forslag Adgang til Efterprøvning, hvor den Kommission, der i øvrigt skal træffe Afgørelse — og som

f. Eks. for Københavns Vedkommende er den samme Kommission, der har den endelige Afgørelse med Hensyn til de Ting, der falder ind under den nye københavnske Byggelov, i hvilken Forbindelse de Konservative ikke har noget at indvende derimod — skal tiltrædes af to Dommere fra Landsretten.

Paa disse to Punkter er det umuligt at komme til Overensstemmelse, og jeg synes, at det ærede Medlem Hr. Skjerbæk var meget uheldig i den Bemærkning, han fremsatte om, at Det konservative Folkeparti paa dette Omraade fulgte en god gammel Vane. Nej, som Udvalgets Ordfører har gjort opmærksom paa, er det en Fravigen fra god gammel Vane. Disse Forslag om Adgang til Appel paa disse Omraader er i Strid med den Udvikling, der har været fulgt her i Landet siden 1849. I det hele taget vil jeg gerne sige, at de Synspunkter, der ligger til Grund for Ønsket om denne udvidede Adgang til Appel for Domstolene, utvivlsomt maa siges at bero paa en Misforstaaelse af de Opgaver, der er betroet Boligtilsynsraadet og ogsaa Taksationskommissionerne. Det er klart, og det er der heller ingen, der vil bestride, at efter almindelige Retsgrundsætninger maa Spørgsmaal om forkert Fortolkning af Lovbestemmelser og i det hele taget af Bestemmelser af formel Karakter kunne underkastes Domstolenes endelige Afgørelse. Derimod er de Spørgsmaal, som Boligtilsynsraadet og Taksationskommissionerne skal beskæftige sig med, af en helt anden Art, af en praktisk og teknisk Art.

Det er netop derfor, Linien fra 1849 har været den, at man har søgt paa ethvert Tidspunkt med Hensyn til disse Vurderingskommissioner i første Instans at skabe den mest uvildige, den mest sagkyndige Sammensætning, det var muligt at skabe, og det tror jeg, jeg kan sige, er lykkedes siden 1849. Der har ikke været Grundlag for, og der har ogsaa kun i enkelte Tilfælde været fremsat, virkelig Kritik over for disse Afgørelser.

Derfor er det saa besynderligt, at Det konservative Folkeparti pludselig gaar over paa en anden Linie, navnlig naar jeg tænker paa, at Det konservative Folkeparti i Fjor gik med til at gennemføre den nye Byplanlov, hvor det i Sandhed maa siges, at de Vurderinger, der skal ske i Henhold til Byplanloven, er af lige saa stor og i mangfoldige Tilfælde større økonomisk Interesse, end det drejer sig om her. Naar jeg tænker paa, at Det konservative Folkeparti ikke har haft det mindste at indvende mod de